

ΣΥΡΙΖΑ
ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΕΠΕΡΩΤΗΣΗ

Προς τους κ.κ. Υπουργούς

-Εξωτερικών

-Ανάπτυξης και Ανταγωνιστικότητας

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΗΣ ΣΥΝΕΡΓΙΑΣ

Διεύθυνση Επικοινωνίας

Διεύθυνση Επικοινωνίας

Διεύθυνση Επικοινωνίας

Διεύθυνση Επικοινωνίας

10/10/2014
13.38

Θέμα: «Έλλειμμα δημοκρατικής νομιμοποίησης, λογοδοσίας και ενημέρωσης όσον αφορά τις διαπραγματεύσεις και το περιεχόμενο της Συμφωνίας Ελεύθερου Εμπορίου ΗΠΑ-ΕΕ. Ανάγκη άμεσης διακοπής των συνομιλιών και ενημέρωσης του ελληνικού και των άλλων Κοινοβουλίων της ΕΕ»

Η Διατλαντική Συμφωνία Εμπορίου και Επενδύσεων μεταξύ ΗΠΑ και ΕΕ (TTIP) ακολουθεί το ναυάγιο των πολυετών διαπραγματεύσεων στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου για την «απελευθέρωση» του διεθνούς εμπορίου, αλλά και την καταψήφιση της Εμπορικής Συμφωνίας κατά της Παραποίησης (ACTA) από το Ευρωκοινοβούλιο το 2012 ύστερα από παγκόσμια κατακραυγή. Εξαγγελθείς στόχος της TTIP -που θα είναι η μεγαλύτερη εμπορική συμφωνία που έχει υπογραφεί, καθώς αφορά 800 εκατ. ανθρώπους και καλύπτει πάνω από το 60% του παγκόσμιου ΑΕΠ- είναι η αύξηση του ρυθμού οικονομικής ανάπτυξης και η μείωση της ανεργίας. Ωστόσο, κάτι τέτοιο δεν προκύπτει από καμία ανεξάρτητη μελέτη.

Το Αυστριακό Ίδρυμα Ερευνών για τη Διεθνή Ανάπτυξη (Österreichische Forschungsförderung für Internationale Entwicklung) ανέλυσε διεξοδικά 4 μελέτες που προβλέπουν ότι η TTIP θα έχει θετικό οικονομικό αντίκτυπο και διαπίστωσε ότι η προβλεπόμενη αύξηση του ΑΕΠ και των πραγματικών μισθών κυμαίνεται από 0,3% μέχρι 1,3%, ενώ η ανεργία αναμένεται να παραμείνει σταθερή ή, στην καλύτερη περίπτωση, να μειωθεί κατά 0,42%. Όμως αυτά τα οφέλη αναμένεται να σωρευθούν στη διάρκεια μιας μεταβατικής περιόδου 10 με 20 χρόνων, δηλαδή οι ετήσιες μεταβολές είναι απειροελάχιστες. Ακόμη και από την έκθεση που παρήγγειλε η ίδια η Ευρωπαϊκή Επιτροπή από το Centre for Economic Policy Research – το οποίο χρηματοδοτείται από ένθερμους υποστηρικτές της Συμφωνίας όπως οι Deutsche Bank, BNP Paribas, Citigroup, Barclays και JP Morgan- προκύπτει ότι το προβλεπόμενο ετήσιο αναπτυξιακό όφελος για την ΕΕ είναι ανάξιο λόγου. Άλλωστε, οι εξαγγελίες για την ανάπτυξη και την απασχόληση έχουν διαψευστεί παταγωδώς σε όλες τις αντίστοιχες συμφωνίες που έχουν υπογράψει οι ΗΠΑ. Χαρακτηριστικά, στην περίπτωση της North American Free Trade Agreement που υπογράφηκε το 1994 μεταξύ ΗΠΑ, Μεξικού και Καναδά, αντί των υπεσχημένων 20 εκατ. νέων θέσεων εργασίας στις ΗΠΑ, καταγράφηκε καθαρή μείωση 1 εκατ.

Η ελληνική κυβέρνηση είχε ενεργό συμμετοχή στις διαβουλεύσεις για τη συμφωνία TTIP, ακόμα και πριν από την ανάληψη της Προεδρίας της ΕΕ τον Ιανουάριο του 2014. Σύμφωνα με τον ημερήσιο Τύπο, στο πλαίσιο της έναρξης του 2ου γύρου συνομιλιών, πραγματοποιήθηκε στις 21/11/13 συνάντηση του Πρωθυπουργού Α. Σαμαρά και άλλων κυβερνητικών στελεχών με την Υπουργό Εμπορίου των ΗΠΑ Πένι Πρίτζκερ. Σε συνέχεια αυτής της συνεργασίας, ο τότε Υπουργός Ανάπτυξης και Ανταγωνιστικότητας Κωστής

Χατζηδάκης και ο Υφυπουργός Νότης Μηταράκης συναντήθηκαν στις 3/4/14 με τον Πρέσβη των ΗΠΑ στην Ελλάδα Ντέιβιντ Πιρς. Εξάλλου, στις 28/2/14 το άτυπο Συμβούλιο Υπουργών Εξωτερικού Εμπορίου της ΕΕ συνεδρίασε στο Ζάππειο Μέγαρο υπό την προεδρία του κ. Μηταράκη και ενημερώθηκε από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή για την πρόοδο των συνομιλιών. Στο πλαίσιο της συνάντησης και με πρωτοβουλία της Ελληνικής Προεδρίας έλαβε χώρα συζήτηση με εκπροσώπους επιχειρήσεων στην οποία συμμετείχαν, μεταξύ άλλων, οι διευθύνοντες σύμβουλοι των πολυεθνικών κολοσσών AP Moller Maersk (ναυτιλία, ναυπήγηση, θαλάσσιες εξορύξεις) και AT&T (τηλεπικοινωνίες).

Αξιωματούχοι και από τις δύο πλευρές του Ατλαντικού παραδέχονται ότι κύριος στόχος της Συμφωνίας δεν είναι η μείωση των εμπορικών φραγμών μεταξύ ΗΠΑ και ΕΕ, που είναι ούτως ή άλλως εξαιρετικά χαμηλοί, αλλά η απάλειψη των λεγόμενων ρυθμιστικών φραγμών: αυτοί δεν είναι άλλοι από τους κανόνες και τις ρυθμίσεις που διέπουν την προστασία του περιβάλλοντος, τα εργασιακά δικαιώματα, τη διατροφική ασφάλεια, τα μεταλλαγμένα, τη χρήση τοξικών χημικών, την προστασία προσωπικών δεδομένων, τον χρηματοπιστωτικό τομέα κ.ά. Στην ουσία πρόκειται για ένα σαρωτικό πρόγραμμα απορρύθμισης των κανόνων εργατικής, κοινωνικής, περιβαλλοντικής και καταναλωτικής προστασίας που περιορίζουν τη δυνητική κερδοφορία των πολυεθνικών στις αγορές των ΗΠΑ και της ΕΕ. Κατ' αυτόν τον τρόπο, στο όνομα της «αμοιβαίας αναγνώρισης κανόνων» και της «ρυθμιστικής εναρμόνισης» μεταξύ ΗΠΑ και ΕΕ, μεθοδεύεται η παράκαμψη ή η κατάργηση στην πράξη της ευρωπαϊκής νομοθεσίας που κατοχυρώνει τον νομικό, εργασιακό και περιβαλλοντικό πολιτισμό που οικοδομήθηκε στην Ευρώπη τις τελευταίες δεκαετίες.

Η υπογραφή της Συμφωνίας θα επιτρέψει στις αμερικανικές πολυεθνικές να ασκούν επιχειρηματική δραστηριότητα στο σύνολο των χωρών της ΕΕ με βάση τις αντίστοιχες προδιαγραφές της νομοθεσίας των ΗΠΑ, που αρνούνται να κυρώσουν τις διεθνείς συμβάσεις εργασίας για θεμελιώδη δικαιώματα όπως οι συλλογικές διαπραγματεύσεις, η ελευθερία του συνεταιρίζεσθαι και το δικαίωμα του συνδικαλιζέσθαι. Θα σημάνει επίσης την κατάργηση της Αρχής της Προφύλαξης, που συνιστά τον ακρογωνιαίο λίθο της έως τώρα πολιτικής της ΕΕ για την προστασία των καταναλωτών και του περιβάλλοντος, ενώ καταστρατηγεί και την προστασία των προσωπικών δεδομένων, που αναγνωρίζεται από την ευρωπαϊκή νομοθεσία ως θεμέλιο της ιδιωτικής ζωής. Για τον λόγο αυτόν η Επιτροπή Πολιτικών Ελευθεριών Δικαιοσύνης και Εσωτερικών Υποθέσεων (LIBE) του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου έχει ήδη εκφράσει την αντίθεσή της.

Μέσω της TTIP επιδιώκεται και η περαιτέρω απορρύθμιση των χρηματαγορών, παρά την πανθομολογούμενη (και από τους ηγέτες των ισχυρών κρατών της Δύσης) διαπίστωση ότι αυτή προκάλεσε τη χρηματοπιστωτική κρίση του 2008. Επιπλέον επιχειρείται αυστηροποίηση και επέκταση της νομοθεσίας πνευματικών δικαιωμάτων επ' ωφελεία των μεγάλων φαρμακευτικών εταιρειών, κάτι που θα οδηγήσει σε αύξηση των τιμών των συνταγογραφούμενων φαρμάκων και αντίστοιχη επιβάρυνση των προϋπολογισμών υγείας. Σύμφωνα με την έκθεση της Oxfam «Trading away access to medicines» (29/9/14), η TTIP θέτει σε κίνδυνο τη δημόσια υγεία στην ΕΕ. Τέλος, εκπεφρασμένος στόχος της Συμφωνίας είναι το «άνοιγμα» των αγορών των δημόσιων υπηρεσιών και των κρατικών προμηθειών στις πολυεθνικές, προετοιμάζοντας το έδαφος για νέα κύματα ιδιωτικοποιήσεων, αυτή τη φορά σε ευαίσθητους τομείς όπως η υγεία και η παιδεία, με προφανή στόχο την πλήρη ιδιωτικοποίηση του κοινωνικού κράτους.

Πέρα από την ουσιαστική αναίρεση του ευρωπαϊκού κοινωνικού κεκτημένου, η Συμφωνία διεισδύει και στον θεσμικό πυρήνα της ΕΕ, θεσμοθετώντας τη νομική ισοτιμία εταιρειών και κυβερνήσεων. Μέσω του λεγόμενου μηχανισμού για τον «Διακανονισμό Διαφορών μεταξύ Επενδυτή και Κράτους» (Investor-State Dispute Settlement - ISDS) δίνεται το δικαίωμα σε εταιρείες να ενάγουν εκλεγμένες κυβερνήσεις για διαφυγόντα κέρδη. Στην ουσία, μια εταιρεία θα μπορεί να προσβάλλει δημοκρατικές αποφάσεις κυρίαρχων κυβερνήσεων και να αξιώνει αποζημίωση, αν θεωρεί ότι αυτές επιδρούν αρνητικά στην κερδοφορία της. Σύμφωνα με τη «Le Monde Diplomatique» (13.4.2014): «Η Συμφωνία θα επιτρέπει σε εταιρείες να κάνουν αγωγές σε κράτη και να ζητούν αποζημιώσεις για διαφυγόντα κέρδη λόγω κοινωνικών παροχών (π.χ. αύξηση μισθών, επιδομάτων) ή την κατάργηση νόμων που δεν ευνοούν την κερδοφορία τους».

Χαρακτηριστικά παραδείγματα τέτοιων αγωγών είναι η προσφυγή της ενεργειακής εταιρείας Vattenfall κατά της Γερμανίας επειδή η τελευταία αποφάσισε να εγκαταλείψει την πυρηνική ενέργεια, αλλά και αυτή της καπνοβιομηχανίας Philip Morris, που αξιώνει αποζημίωση από την Αυστραλία επειδή το Υπουργείο Υγείας της τοποθέτησε προειδοποιητική σήμανση για τους κινδύνους του καπνίσματος στα πακέτα τσιγάρων. Ιδιαίτερα ανησυχητικό και ενδεικτικό της προνομιακής μεταχείρισης που επιφυλάσσεται στα μεγάλα εταιρικά συμφέροντα έναντι των κυρίαρχων κρατών είναι ότι οι υποθέσεις αυτές δεν θα εκδικάζονται σε τοπικά δικαστήρια από δικαστές - δημόσιους λειτουργούς, αλλά σε διεθνή, τριμελή διαιτητικά δικαστήρια που θα συστήνονται ad hoc, θα στελεχώνονται από εταιρικούς δικηγόρους που θα επιλέγονται από συγκεκριμένη ολιγομελή λίστα και θα συνεδριάζουν κεκλεισμένων των θυρών χωρίς το δικαίωμα έφεσης. Σημειώνεται ότι το δικαίωμα προσφυγής που μέσω της Συμφωνίας εκχωρείται στους ξένους επενδυτές μπορεί να αξιοποιηθεί πολύ εύκολα και από τους εγχώριους, αρκεί οι τελευταίοι να συστήσουν θυγατρική σε οποιαδήποτε άλλη χώρα που μετέχει στη Συμφωνία.

Ειδικά για την Ελλάδα, που ταλανίζεται από βαθεία και μακροχρόνια ύφεση, ο μηχανισμός ISDS είναι βέβαιο ότι θα αποβεί καταστροφικός, ανεξάρτητα μάλιστα από τη στρατηγική που θα ακολουθηθεί για την έξοδο από την οικονομική κρίση. Κι αυτό γιατί, είτε η ανάκαμψη επιδιωχθεί μέσω ξένων επενδύσεων, ιδιωτικοποιήσεων και εκποίησης του δημόσιου πλούτου (όπως επιχειρεί η σημερινή κυβέρνηση), είτε μέσω παρεμβάσεων για την ενίσχυση της ενεργού ζήτησης στην εγχώρια οικονομία όπως με την αύξηση κατώτατου μισθού, την αποκατάσταση συλλογικών συμβάσεων κ.ά. (σύμφωνα με το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ), η χώρα θα καταστεί ιδιαίτερα ευάλωτη σε κάθε είδους προσφυγές από θιγόμενες εταιρείες. Η Ελλάδα έχει εναχθεί ήδη για την ανταλλαγή ομολόγων του 2012 από τη μικρή τράπεζα Postova Banka της Σλοβακίας, στο πλαίσιο διμερούς επενδυτικής συμφωνίας. Είναι σαφές ότι η πιθανότητα προσφυγών θα αυξηθεί κατακόρυφα αν παραχωρηθεί το δικαίωμα αυτό και στους πολυεθνικούς κολοσσούς των ΗΠΑ και της ΕΕ.

Η Συμφωνία επιβάλλει και μια δεύτερη σημαντική θεσμική ανατροπή μέσω της σύστασης του λεγόμενου Συμβουλίου Ρυθμιστικής Συνεργασίας, το οποίο όχι μόνο θα επιβλέπει την υλοποίηση των δεσμεύσεων απορρύθμισης, αλλά θα εξουσιοδοτεί τις εταιρείες να εντοπίζουν περαιτέρω κανονισμούς προς κατάργηση, ακόμα και μετά το πέρας των διαπραγματεύσεων. Επιπλέον, από την υπογραφή της Συμφωνίας και έπειτα, το Συμβούλιο αυτό θα ενημερώνεται εκ των προτέρων για κάθε προτεινόμενο νέο κανονισμό, τον οποίο θα έχει το δικαίωμα να απορρίψει κατά την κρίση του, καθιστώντας έτσι τη Συμφωνία

«ζώσα και διαρκή». Η κατ' αυτόν τον τρόπο θεσμοθέτηση της γνωμοδοτικής αρμοδιότητας των εταιρειών στη νομοθετική διαδικασία εγκαινιάζει ένα πραξικόπημα σε αργή κίνηση, που ενισχύει και θεσμοποιεί την ήδη υπέρμετρη, αλλά έως τώρα κυρίως άτυπη, εταιρική εξουσία στο πλαίσιο της ΕΕ. Μαζί με τον μηχανισμό ISDS συνιστούν ευθεία υπονόμευση του ευρωπαϊκού πυλώνα της διάκρισης των εξουσιών.

Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η εν λόγω συμφωνία, ιδίως εν όψει της αναβάθμισης του ρόλου των μεγάλων πολυεθνικών εταιρειών και της εν γένει εκχώρησης εξουσιών σε εξωθεσμικούς παράγοντες, δεν συνιστά απλώς μια ακόμη νεοφιλελεύθερη στροφή στην πορεία της ΕΕ, αλλά ένα σαφές άλμα προς τη θεσμοθέτηση μιας στυγνής εταιριοκρατίας, με όλους τους κινδύνους που αυτό συνεπάγεται για τη δημοκρατία και την ευημερία στην Ευρώπη. Όχι τυχαία, οι έως τώρα διαπραγματεύσεις έχουν διεξαχθεί υπό καθεστώς πρωτοφανούς μυστικότητας και ακραίας αδιαφάνειας, απουσία κάθε δημοκρατικής νομιμοποίησης. Αυτό συνιστά κατάχρηση των εξουσιών της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και καταπάτηση θεμελιωδών αρχών δημοκρατικής λειτουργίας της Ένωσης, καθώς η καθιερωμένη διαδικασία στην ΕΕ επιτρέπει τον δημόσιο έλεγχο καθώς και την εμπλοκή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου σε κάθε βήμα. Το περιοδικό «New Statesman» χαρακτηρίζει την ΤΤΙΡ ως τη «μεγαλύτερη απειλή για τη δημοκρατία που δεν γνωρίζουμε». Είναι ενδεικτικό ότι τα σχετικά αρχεία θα παραμείνουν κλειστά για τα επόμενα 30 χρόνια, ακόμα και για τους εκλεγμένους εκπροσώπους των κρατών μελών, ενώ το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν έχει καμιά δικαιοδοσία ενημέρωσης για οποιοδήποτε έγγραφο προέρχεται από τις ΗΠΑ.

Αλγεινή εντύπωση προκαλεί το γεγονός ότι στις συνομιλίες δεν συμμετέχουν εκλεγμένοι αξιωματούχοι, συμμετέχουν όμως στελέχη πολυεθνικών εταιρειών. Σύμφωνα μάλιστα με επίσημα στοιχεία -που αποκαλύφθηκαν ύστερα από υποβολή αιτήματος για γνωστοποίηση εγγράφων εκ μέρους του Corporate Europe Observatory- το 93% (119 τον αριθμό) των συναντήσεων της Επιτροπής στο στάδιο της προετοιμασίας των διαπραγματεύσεων ήταν με εκπροσώπους πολυεθνικών εταιρειών των ΗΠΑ και της ΕΕ. Επικεφαλής των διαπραγματευτών από πλευράς της ΕΕ έχει οριστεί ο απερχόμενος Επίτροπος Εμπορίου Κάρελ Ντε Χουχτ, ο οποίος έχει κατηγορηθεί για φοροδιαφυγή και για συναλλαγές κατόπιν εσωτερικής πληροφόρησης πριν από την πτώχευση της τράπεζας Fortis. Το 2007, μάλιστα, δήλωνε ότι η Συνθήκη της Λισαβόνας ήταν επιτυχημένη «επειδή ήταν δυσανάγνωστη και ασαφής». Από την πλευρά των ΗΠΑ επικεφαλής έχει οριστεί ο Εκπρόσωπος Εμπορίου Μάικλ Φρόμαν, πρώην υψηλόβαθμο στέλεχος του τραπεζικού ομίλου Citigroup και μέλος του εξωθεσμικού οργάνου με μεγάλη επιρροή στη διαμόρφωση πολιτικής «Συμβούλιο Εξωτερικών Σχέσεων των ΗΠΑ».

Η επίφαση δημοκρατικής νομιμοποίησης από την πλευρά της ΕΕ και του Συμβουλίου επικεντρώνεται στην τελική έγκριση της Συμφωνίας από το νέο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το οποίο όμως επί της ουσίας δεν ασκεί κανέναν έλεγχο ούτε έχει λόγο επί των διαπραγματεύσεων, θα κληθεί δε να εγκρίνει ή να απορρίψει -πράγμα εξαιρετικά απίθανο- τη Συμφωνία στο σύνολό της όταν οι συνομιλίες τελεσφορήσουν, χωρίς το δικαίωμα της παραμικρής τροποποίησης. Η επίφαση νομιμοποίησης της Ευρωπαϊκής Επιτροπής συμπληρώνεται με τον ισχυρισμό ότι «η Επιτροπή διαπραγματεύεται επί τη βάσει κατευθυντήριων γραμμών που έχουν συμφωνηθεί στο Συμβούλιο, στο οποίο εκπροσωπούνται οι κυβερνήσεις όλων των κρατών μελών». Είναι χαρακτηριστικό, ωστόσο, ότι από τη στιγμή που θα υπογραφεί η Συμφωνία δεν υπάρχει κανένα περιθώριο τροποποίησής της, καθώς για κάτι τέτοιο απαιτείται συμφωνία όλων των κρατών που θα την έχουν εγκρίνει, συμπεριλαμβανομένων και των ΗΠΑ - πράγμα πρακτικά αδύνατο.

Οι διαρροές για το περιεχόμενο των διαπραγματεύσεων έχουν ξεσηκώσει κύμα πανευρωπαϊκής κατακραυγής από πολίτες, φορείς, καθώς και από όλο το φάσμα των ευρωπαϊκών πολιτικών δυνάμεων. Στις 19/5/14 πάνω από 250 συλλογικότητες, μεταξύ των οποίων εργατικά συνδικάτα, οργανώσεις καταναλωτών και άλλοι φορείς της κοινωνίας των πολιτών, συνυπέγραψαν επιστολή προς τον Επίτροπο Εμπορίου Ντε Χουχτ με την οποία εξέφραζαν την έντονη ανησυχία τους και αξίωναν πλήρη διαφάνεια. Ήδη από τις 27/3/14 ο Επίτροπος, υπό το βάρος των αντιδράσεων ειδικά για το μηχανισμό ISDS, αναγκάστηκε να διακόψει τις σχετικές διαπραγματεύσεις και να εξαγγείλει πανευρωπαϊκή διαδικτυακή διαβούλευση για το θέμα. Στη διαβούλευση αυτή σημειώθηκε συμμετοχή ρεκόρ 150.000 παρεμβάσεων από πολίτες και φορείς, με τη συντριπτική πλειονότητα να τάσσεται κατά της εν λόγω ρύθμισης. Απαντώντας, ο Επίτροπος δήλωσε ότι πλείστες παρεμβάσεις κατά του ISDS πρέπει να εκληφθούν ως μία, «εφόσον έχουν την ίδια διατύπωση». Εν τω μεταξύ, η Κομισιόν πρόσφατα απέρριψε εν τη γενέσει της την Ευρωπαϊκή Πρωτοβουλία Πολιτών «STOP TTIP», ακυρώνοντας στην πράξη το εν λόγω μέτρο εκδημοκρατισμού της ΕΕ που είχε θεσπισθεί με τη Συνθήκη της Λισαβόνας. Από τα παραπάνω διαφαίνεται η σαφής πρόθεση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής να επιβάλει τη Συμφωνία παρά τις αντιρρήσεις των πολιτών της ΕΕ.

Η Ευρωπαϊκή Αριστερά, επιδιώκοντας σχέσεις ισότιμης συνεργασίας με όλους τους λαούς και με κάθε χώρα, σε μια προοπτική που θα αναβαθμίζει την ποιότητα ζωής και τα εργασιακά, κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα -και όχι το αντίθετο- απαιτεί διακοπή τώρα των διαπραγματεύσεων. Ο ίδιος ο Γερμανός αντικαγκελάριος, Υπουργός Οικονομίας και Ενέργειας και ηγέτης του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος της Γερμανίας Ζίγκμαρ Γκάμπριελ, με επιστολή του προς τον Επίτροπο Εμπορίου στις 26/3/14 έχει ταχθεί κατηγορηματικά ενάντια στον μηχανισμό ISDS, ενώ με δημόσιες δηλώσεις του έχει χαρακτηρίσει απαράδεκτες τις μυστικές διαπραγματεύσεις.

Όσον αφορά τους πραγματικούς λόγους για τους οποίους προωθείται η Συμφωνία, αναλυτές επισημαίνουν ότι εκτός από την οικονομική της διάσταση, που εξασφαλίζει την αύξηση της κερδοφορίας των πολυεθνικών ΕΕ και ΗΠΑ σε βάρος του βιοτικού επιπέδου των λαών τους, η TTIP στοχεύει να θέσει τις βάσεις για ένα παγκόσμιο πρότυπο του επιχειρείν στο πλαίσιο του εντεινόμενου οικονομικού ανταγωνισμού με τις αναδυόμενες δυνάμεις των BRICS -εν όψει και επερχόμενων συμφωνιών όπως η Trans-Pacific Partnership- καθώς και των υπολοίπων εμπορικών και οικονομικών ολοκληρώσεων που αναπτύσσονται όπως η Mercosur και η Ευρασιατική Οικονομική Ένωση. Επιμέρους στόχος της TTIP, που καθίσταται ιδιαίτερος επείγων λόγω της ουκρανικής κρίσης, είναι η επίσπευση της ενεργειακής απεξάρτησης της ΕΕ από τη Ρωσία μέσω της εξαγωγής σχιστολιθικών ορυκτών καυσίμων από τις ΗΠΑ, κάτι που η αμερικανική νομοθεσία Natural Gas Act δεν επιτρέπει παρά μόνο αν πρόκειται για εταίρο με τον οποίον έχει υπογραφεί εμπορική συμφωνία.

Κατόπιν των ως άνω, επερωτώνται οι κ.κ. Υπουργοί:

- 1) Γιατί δεν έχει ενημερωθεί ακόμα η Εθνική Αντιπροσωπεία και ο ελληνικός λαός για αυτήν τη συμφωνία υψίστης οικονομικής και πολιτικής σημασίας, που θα καθορίσει το μέλλον όλης της Ευρώπης και αναπόφευκτα θα έχει και απτές, άμεσες και πολύπλευρες συνέπειες στην καθημερινότητα των Ελλήνων πολιτών, με δεδομένο μάλιστα ότι η κυβέρνηση διαθέτει επαρκή, αν όχι προνομιακή, σχετική πληροφόρηση α) από τις διμερείς επαφές με την καθ' ύλην αρμόδια Υπουργό αλλά και τον Πρέσβη των ΗΠΑ, β) από τις πολυμερείς επαφές με τους Ευρωπαίους

εταίρους στην Αθήνα και γ) ως εκ της θέσεώς της ως κυβέρνησης της μέχρι πρότινος προεδρεύουσας χώρας της ΕΕ;

- 2) Πώς συνάδει με το δημοκρατικό και πατριωτικό καθήκον της κυβέρνησης το γεγονός ότι διαβουλεύεται για ένα μείζον θέμα της αρμοδιότητάς της με στελέχη ξένων πολυεθνικών, τη στιγμή που δεν έχει καν ενημερώσει το Ελληνικό Κοινοβούλιο;
- 3) Στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου που εξουσιοδότησε την Κομισιόν να διαπραγματευτεί τη Συμφωνία, αλλά και ως ασκούσα την Προεδρία της ΕΕ, ποιες αντιστάσεις προέβαλε, ποιες ενστάσεις ή προτάσεις υπέβαλε ή ποιες εξασφάλισε κέρδισε η ελληνική κυβέρνηση όσον αφορά τη δημοκρατική λειτουργία της ΕΕ, τη λογοδοσία των οργάνων της και τη διαφάνεια, αναφορικά αφενός με τη διεξαγωγή των διαπραγματεύσεων και αφετέρου με τη μελλοντική πορεία καθ'αυτής της Ένωσης, όπως προδιαγράφεται από το περιεχόμενο της Συμφωνίας;
- 4) Αν η διαφαινόμενη συναίνεση της κυβέρνησης στη Συμφωνία οφείλεται σε τυχόν πιέσεις ή προσδοκίες που σχετίζονται με άλλες διαπραγματεύσεις επί ανοιχτών θεμάτων, όπως τα μέτρα που πρόκειται να λάβει για να εξασφαλίσει την εκταμίευση των δόσεων μέχρι το 2016 στο πλαίσιο των Μνημονίων, πώς φιλοδοξεί να πείσει ακόμα και τους βουλευτές της συγκυβέρνησης στο Ελληνικό Κοινοβούλιο, πολύ περισσότερο τους Έλληνες πολίτες, ότι ενεργεί τελικά και εν συνόλω υπέρ του δημοσίου συμφέροντος, τη στιγμή που δεν τους ενημερώνει καν για τις διαπραγματεύσεις και τα τεράστια διακυβεύματα της Συμφωνίας;
- 5) Υπό το φως των πανευρωπαϊκών αντιδράσεων στη Συμφωνία, ποια στάση έχει τηρήσει η κυβέρνηση και ποια θα τηρήσει στο μέλλον αναφορικά με τον χαρακτηρισμό της Συμφωνίας ως μεικτής, ώστε να θεμελιωθεί η υποχρέωση κύρωσής της από κάθε εθνικό Κοινοβούλιο της ΕΕ ξεχωριστά;
- 6) Έχει εκτιμήσει η κυβέρνηση αφενός το προσδοκώμενο όφελος για την ελληνική οικονομία από την προτεινόμενη χαλάρωση των ρυθμιστικών κανόνων στο πλαίσιο της Συμφωνίας και αφετέρου τη ζημία που αυτή η χαλάρωση θα επιφέρει στην κοινωνία και στο φυσικό περιβάλλον της Ελλάδας; Αν ναι, ποια είναι η μεθοδολογία και ποιο το ύψος και των μεν και των δε εκτιμήσεων; Αν όχι, με ποιον τρόπο αποτιμά τις άμεσες συνέπειες της Συμφωνίας στο δημόσιο συμφέρον;
- 7) Αν το εκτιμώμενο με τη μεθοδολογία της κυβέρνησης ισοζύγιο κόστους-οφέλους για τη χώρα από τη χαλάρωση των ρυθμιστικών κανόνων είναι αρνητικό, τότε την αλλαγή ποιων επιμέρους σημείων της Συμφωνίας διαπραγματεύεται; Γιατί δεν ενημερώνει το Κοινοβούλιο και τους πολίτες για την εν εξελίξει διαπραγμάτευση ώστε να επιδιώξει, ως όφειλε, διακομματική και παλλαϊκή στήριξη των επιβεβλημένων διεκδικήσεων;
- 8) Αν, πάλι, το εκτιμώμενο με τη μεθοδολογία της κυβέρνησης ισοζύγιο κόστους-οφέλους για το δημόσιο συμφέρον από τη χαλάρωση των ρυθμιστικών κανόνων είναι θετικό, τότε παραμένει θετικό αν συνυπολογιστεί α) το επιπλέον οικονομικό κόστος της καταβολής αποζημιώσεων που ενδέχεται να επιδικαστούν σε πολυεθνικές που θα προσφεύγουν στα αρμόδια διαιτητικά δικαστήρια εναντίον της Ελλάδας στο πλαίσιο του μηχανισμού ISDS -συνυπολογιζομένων και των προσφυγών επί όλων των μελλοντικών εθνικών κυβερνήσεων- για αθέτηση της υποχρέωσής της να χαλαρώσει κάποιους ρυθμιστικούς κανόνες κοινωνικής ή περιβαλλοντικής προστασίας και β) το κοινωνικό και περιβαλλοντικό κόστος σε περίπτωση που η κυβέρνηση προβεί όντως σε χαλάρωση αυτών των κανόνων ώστε να αποφύγει το οικονομικό κόστος που ενδεχομένως θα συνεπάγονται οι εν λόγω προσφυγές;

- 9) Με δεδομένο ότι προφανής στόχος της Συμφωνίας είναι η διευκόλυνση των μεγάλων πολυεθνικών εταιρειών, καθώς και ότι οι ελπίδες για ανάκαμψη της πραγματικής οικονομίας και μείωση της ανεργίας στην Ελλάδα εδράζονται κατά γενική ομολογία στις προοπτικές των μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων, οι οποίες αναπόφευκτα θα επιδεινωθούν υπό το κράτος του εντεινόμενου ανταγωνισμού από τις πολυεθνικές, πώς τεκμηριώνεται ότι η Συμφωνία θα έχει θετική συμβολή στην οικονομική ανάπτυξη και στην αντιμετώπιση της ανεργίας;
- 10) Ο Αντιπρόεδρος και Υπουργός Εξωτερικών της ελληνικής κυβέρνησης συμφωνεί με τον Γερμανό ομοϊδεάτη και ομόλογό του ότι δεν είναι αναγκαίες οι προβλέψεις της Συμφωνίας για την προστασία των επενδυτών και ότι δεν είναι αποδεκτό να διεξάγονται μυστικές διαπραγματεύσεις; Αν ναι, σε ποιες ενέργειες έχει προβεί η κυβέρνηση με σκοπό αφενός την απάλειψη των εν λόγω διατάξεων από το κείμενο της Συμφωνίας και αφετέρου τη διασφάλιση της διαφάνειας;
- 11) Θα ανταποκριθεί η ελληνική κυβέρνηση στην πανευρωπαϊκή απαίτηση πολιτών και συλλογικοτήτων να χυθεί άπλετο φως στις διαδικασίες που εν κρυπτώ επικαθορίζουν τις ζωές τους, με τη δημοσιοποίηση α) της διαπραγματευτικής εντολής της Κομισιόν, β) όλων των σχετικών εγγράφων που έχουν κατατεθεί από πλευράς ΕΕ, γ) των προσχεδίων ή τελικών σχεδίων των επιμέρους κεφαλαίων της Συμφωνίας σε όλα τα στάδια της διαπραγμάτευσης; Θα ανταποκριθεί επίσης με τη δημοσιοποίηση του συνόλου της γραπτής επικοινωνίας αλλά και των πρακτικών όλων των συναντήσεων ανάμεσα στην Κομισιόν και α) το Ευρωκοινοβούλιο, β) τα κράτη-μέλη και γ) όλους τους εξωθεσμικούς οργανισμούς, συμπεριλαμβανομένων εταιρειών και πάσης φύσεως ομάδων προώθησης συμφερόντων; Θα πάρει την πρωτοβουλία να απαιτήσει άμεση διακοπή των συνομιλιών και ενημέρωση του ελληνικού λαού και του Εθνικού Κοινοβουλίου, καθώς και των άλλων Κοινοβουλίων και λαών της Ευρώπης, σχετικά με τις μέχρι σήμερα συνομιλίες;

Αθήνα, 10 Οκτωβρίου 2014

Οι επερωτώντες βουλευτές

Κουρουμπλής Παναγιώτης

Βαλαβάνη Νάντια

Σταθάκης Γεώργιος

Βούτσης Νικόλαος

Κωνσταντοπούλου Ζωή

Μητρόπουλος Αλέξης

Στρατούλης Δημήτριος

Τσουκαλάς Δημήτριος

Βαρεμένος Γεώργιος

Κατριβάνου Βασιλική

Σταθάς Ιωάννης

Ξανθός Ανδρέας

Ζαχαριάς Κωνσταντίνος

Μπόλαρη Μαρία

Γεωργοπούλου Έφη

Τριανταφύλλου Μαρία

Παπαδημητρίου Γεσθημανή

Καφαντάρη Χαρά

Αγαθοπούλου Ειρήνη

Βαμβακά Τζένη

Μεϊκόπουλος Αλέξανδρος

Συρμαλένιος Νικόλαος

Πετράκος Αθανάσιος

Γεροβασίλη Όλγα

Διώτη Ηρώ

Πάντζας Γεώργιος

Γαϊτάνη Ιωάννα

Ζερδελής Ιωάννης

Μιχαλάκης Νίκος

Καραγιαννίδης Χρήστος

Χατζησοφιά Άννα

Γάκης Δημήτρης

Διακάκη Μαρία

Σαμοΐλης Στέφανος

Διαμαντόπουλος Ευάγγελος

Κανελλοπούλου Μαρία

Μπάρκας Κωνσταντίνος

Κυριακάκης Βασίλης

Ιγγλέζη Αικατερίνη

Κριτσωτάκης Μιχάλης

Αλεξόπουλος Απόστολος

Κούβελα Φωτεινή

Δερμιτζάκης Κωνσταντίνος

Φωτίου Θεανώ

Αμμανατίδου-Πασχαλίδου Ευαγγελία

Μιχελογιαννάκης Ιωάννης

Καλογερή Αγνή

Σταμπουλή Αφροδίτη

Ουζουνίδου Ευγενία

Αμανατίδης Ιωάννης

Δραγασάκης Ιωάννης